

Ο ENNO BECKER (1869 — 1940)

Μεταξύ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς νομοθεσίας ἀπό τινος ἰδίως χρόνου ἑλκύει τὴν προσοχὴν τῶν ἐρευνητῶν τοῦ δικαίου ἡ δημοσιονομικὴ νομοθεσία, ἥτις ὅχι μόνον ἀναπτύσσεται ἢ συνεχῶς τροποποιεῖται ἢ προσαυξάνεται, ἀλλ' ἀκόμη καὶ καρποφόρως ἐπεξεργάζεται μὲ ἀξιώσεις μάλιστα νὰ διαμορφωθῇ εἰς ἴδιον κλάδον δικαίου αὐτοτελῇ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης. Ἐκ τῶν κυρίων ἐρευνητῶν καὶ πρωτοπόρων εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην κίνησιν ὑπῆρξε καὶ ὁ κατὰ τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1940 ἀποθανὼν Γερμανὸς Enno Becker.

Ὁ Enno Becker ἐγεννήθη τὴν 17ην Μαΐου 1869 εἰς τὸ Oldenburg τῆς Γερμανίας. Κατὰ τὸ 1891 διωρίσθη δικαστὴς ἐν Ὀλδενβούργῳ. Κατὰ τὸ 1918 μετέχει εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστικὸν συμβούλιον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τοῦ Reich, ἔνθα ἀναπτύσσει δρᾶσιν, ἥτις καθίσταται καὶ γενικώτερον γνωστὴ καὶ σπουδαίως συμβάλλει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ συστηματοποίησιν τῆς δημοσιονομικῆς νομοθεσίας.

Πράγματι εἶναι ὁ κύριος συντάκτης καὶ ὁ ἐμπνευστὴς συνεχῶν νομοθετημάτων τοῦ Reich, τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ δικονομικοῦ φορολογικοῦ δικαίου καὶ τοῦ γενικοῦ φορολογικοῦ νόμου (Reichsabgabenordnung), ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς μεταπολεμικῆς ἐν Γερμανίᾳ ἀναπτύξεως τοῦ φορολογικοῦ δικαίου εἰς ἴδιον αὐτοτελῇ κλάδον δικαίου. Ἡ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Reich δρᾶσις τοῦ Enno Becker ἐπέδειξε τὰς μεγάλας ἱκανότητας αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Enno Becker διορίζεται ὡς δικαστὴς εἰς τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1918 συσταθὲν Ἀνώτατον Φορολογικὸν Δικαστήριον τῆς Γερμανίας μὲ ἔδραν τὸ Μόναχον (Reichsfinanzhof). Παρὰ τῷ Ἀνωτάτῳ Φορολογικῷ Δικαστηρίῳ ἀναπτύσσει ἐξέχουσας δρᾶσιν. Παρ' αὐτῷ ὑπηρετεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1920 ἕως 1922 ὡς δικαστὴς καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922 ἕως 1935 ὡς Πρόεδρος Τμήματος, ἀρμοδίου ἐπὶ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος. Κατὰ τὸ ἔτος 1935 ἀποχωρεῖ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας καταληφθεὶς ἀπὸ τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας. Ἡ δρᾶσις του εἰς τὸ Ἀνώτατον τοῦτο Φορολογικὸν Δικαστήριον ὑπῆρξε καινοτόμος. Μόνον ὁ Enno Becker ἠδύνατο πράγματι, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης προσωπικότητος καὶ τοῦ κύρους του νὰ διανοίξῃ νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν φορολογικὴν νόμολογίαν καὶ νομοθεσίαν διαπνεομένην ἀπὸ τὰς ὀρθὰς ιδέας τῆς χειραφετήσεως τοῦ φορολογικοῦ δικαίου ἀπὸ τὸ ἀστικὸν καὶ ποινικὸν δίκαιον.

Ὁ Enno Becker δὲν δίδει ἀπλῶς μόνον τὰς ὀρθὰς κατευθύνσεις εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φορολογικοῦ δικαίου διὰ τῆς ἐργασίας του ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Reich καὶ ὡς Πρόεδρος Τμήματος τοῦ Ἀνωτάτου Φορολογικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Reich, ἀλλ' ἀκόμη ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀκουράστων ἐρευνητῶν καὶ ἀξιολόγων συγγραφέων, οἵτινες ἀκόμη διεθνῶς εἶναι γνωστοί. Συνέγραψε ἑσπερὰν ἐργασιῶν δι' ὧν ἡρμήνευσε καὶ ἐσχολίασε τὴν κειμένην Γερμανικὴν δημοσιονομικὴν νομοθεσίαν ὡς καὶ

πολλὰς μονογραφίας δι' ὧν διεφώτισεν ἐπὶ ποικίλλων κατευθύνσεων αὐτῶν τὰ προβλήματα τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου. Χάρις εἰς τὴν πολυσχιδῇ συγγραφικῇ συμβολῇ τοῦ Enno Becker τὸ δημοσιονομικὸν δίκαιον διέγραψε σταθερὰν πρόοδον ἐν τῇ χειραφετήσει αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἰδιωτικὸν δίκαιον καὶ τοὺς λοιποὺς κλάδους τοῦ δημοσίου δικαίου.

Μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ σημειοῦμεν τὴν ἐρμηνείαν καὶ τὰ σχόλια τῆς «Reichsabgabenordnung» (1η ἔκδ. 1921 καὶ ἡ τελευταία 7η ἔκδοσις κατὰ τὸ 1930 μετὰ προσθήκης κατὰ τὸ 1931). Ἐπίσης συνέγραψε σχόλια εἰς τὸν Νόμον τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος «Einkommensteuergesetz» τοῦ 1925, Springer Berlin 1936 καὶ ἄλλας ἐργασίας καὶ δὴ τῇ συνεργασίᾳ ἀκόμη μετ' ἄλλων συγγραφέων. Πλεῖσται ἐπίσης μονογραφίαι αὐτοῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ludwig Mirre, Προέδρου τοῦ Ἀνωτάτου Φορολογικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Reich καὶ τοῦ καθηγητοῦ Popitz, ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 περιοδικὸν «Steuer und Wirtschaft». Ἡ συνεργασία του εἰς τὰ ξένα περιοδικὰ εἶναι ἀξιόλογος ὡς εἰς τὴν «Rivista di diritto finanziario e scienze delle finanze» τοῦ καθηγητοῦ Griziotti, ἔνθα δημοσιεύει σειρὰν μελετῶν δι' ὧν ἀπάντων καθίσταται μὲ τὴν πολυμαθειαν αὐτοῦ, τὴν γόνιμον καὶ μακρὰν πείραν του καὶ διαυγῇ κρίσιν του ὁδηγὸς πρὸς διαφώτισιν τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἐκ τῆς ἐκ λόγων ἐπιστημονικῆς ἀνάγκης χειραφετήσεως τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἀπὸ τοῦ λοιποῦ δικαίου.

Εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ὡς Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Φορολογικοῦ Δικαστηρίου εἰσηγεῖτο ὁ Becker ἀποθέλει ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως οὐχὶ εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ εἰς τὸ συμφέρον τῆς ὁλότητος διαπνεόμενος ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν ὅτι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Αἱ ἰδέαι του περὶ χειραφετήσεως τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου ἀπὸ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀναπτύσσονται πληρέστερον εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ αὐτονομία τῶν ἐννοιῶν τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν διεθνῶν συμβάσεων τῆς διπλῆς φορολογίας κρινομένης ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξελίξεώς της ἐν Γερμανίᾳ», τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξε εἰς τὸ συνέδριον τῆς Coopération Internationale du droit financier et fiscal, ὅπερ συνῆλθεν κατὰ τὸ 1939 ἐν Χάγῃ. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη περιελήφθη εἰς τὸν δεύτερον τόμον ὅστις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Coopération ὑπὸ τὸν τίτλον Cahiers du droit fiscal international. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἐπηυξημένη δημοσιεύεται ἀκόμη καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Steuer und Wirtschaft», 1939, σελ. 745 — 770.

Κατὰ τὸν Enno Becker, ὡς ἀναπτύσσει τὰς ἰδέας του πληρέστερον εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀνακοίνωσίν του, ἵνα διασφαλίσωμεν τὴν αὐτονομίαν τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου καὶ δὴ τοῦ φορολογικοῦ δικαίου ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ δικαίου δέον 1) νὰ καταδικάσωμεν τὴν γενικὴν ἰσχὺν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐν τῷ δημοσιονομικῷ δικαίῳ, 2) νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ φορολογικὸν δίκαιον εἶναι νεαρὸν δίκαιον καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποχωρισθῇ τῶν ἐννοιῶν, τὰς ὁποίας σιωπηρῶς ἔχει δανεισθῇ ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον, διότι κατὰ τὸν Becker ὁ σκοπὸς τοῦ φορολογικοῦ δικαίου εἶναι διάφορος τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑφίσταται λόγος γενικῆς ἰσχύος τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐν τῷ δημοσιονομικῷ

δικαίῳ. Παρατηρεῖ ὅμως ὁ Becker εἰς τὴν εἰρημένην ἀνακοίνωσίν του, ὅτι τὸ φορολογικὸν δίκαιον εἶναι νεαρὸν δίκαιον καὶ ὥς τοιοῦτον ὑπε-  
χρεώθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον. Ἀλλὰ προσθέτει ὁ βαθὺς  
οὗτος ἐρευνητὴς καὶ ἐρμηνευτὴς συγγραφεὺς καὶ δικαστὴς τοῦ δημοσιο-  
νομικοῦ δικαίου ὅτι πᾶσαι αἱ ἔννοιαι τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ὥς αὗται ἀπε-  
κρυσταλλώθησαν εἰς τὸ αὐτὸ (τὸ ἀστικὸν δίκαιον) δὲν προσαρμόζονται  
πλήρως πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου.  
Διὰ τοῦτο ὁ Becker κρίνει ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ φορολογικὸς νόμος δὲν  
παρεκκλίνει σαφῶς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, δὲν πρέπει τυφλῶς νὰ ἐφαρμό-  
ζωμεν τὸ ἀστικὸν δίκαιον εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ φορολογικοῦ δικαίου, ἀλλὰ  
πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν κατὰ πόσον τοῦτο (τὸ ἀστικὸν δίκαιον) προσ-  
αρμόζεται εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ φορολογικοῦ δικαίου.

Ἡ πολυσχιδὴς καὶ γόνιμος ἐργασία τοῦ Εἰρηνο Becker, τὴν ὁποίαν  
συντόμως σκιαγραφοῦμεν ἔτυχε γενικωτέρας ἀναγνωρίσεως, ἐτιμήθη δὲ  
ἀκόμη ὑπὸ Πανεπιστημίων μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου διδάκτορος. Διωρί-  
σθη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Γερμανικοῦ Δικαίου τοῦ Μονάχου καὶ  
ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἔτυχε καὶ ἄλλων ἐπισήμων δια-  
κρίσεων.

Ὁ Εἰρηνο Becker συγκαταλέγεται πολὺ δικαίως μεταξὺ τῶν θεμε-  
λιωτῶν τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου, ἀποθανὼν δὲ ἐμπνέει τοὺς μελετητὰς  
τοῦ νεαροῦ τούτου κλάδου τῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Π. Β. ΔΕΡΤΙΛΗΣ

---